



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **Fineness s.r.o.**, se sídlem Blatenská 393, 362 35 Abertamy

zastoupen Mgr. Petrou Hrachy, advokátkou, Cihlářská 643/19,
Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2018, č. j. 4624/18/5100-41457-712281,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2018, č. j.

4624/18/5100-41457-712281 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jimiž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 23. 3. 2017, č. j. 224585/17/2406-00510-401466 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 280/2009, daňového řádu, rozhodnuto o zastavení řízení o registraci žalobce k DPH, které bylo zahájeno na základě přihlášky k registraci ze dne 6. 3. 2017, k rozhodnému dni 31. 10. 2015.

II.

Žaloba

2. V první řadě je žalobce přesvědčen, že žalovaný špatně hodnotí novou důkazní situaci. Novými důkazy, které žalobce rozhodně nemohl v rámci registračního řízení zahájeného přihláškou k DPH ze dne 4. 11. 2015 předložit, jsou listiny, ve kterých sám správce daně uzavírá, že ze strany žalobce došlo ke dni 31. 10. 2015 k překročení zákonem stanoveného obratu (viz vytvořená sestava za účelem zjištění dosažení obratu dle § 6 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, na základě předložených daňovým subjektem daňových dokladů) stejně jako protokol z místního šetření ze dne 8. 11. 2016, kdy správce daně provedl u žalobce místní šetření za účelem ověření ekonomické činnosti daňového subjektu. O aktivní ekonomické činnosti žalobce stejně jako reálnosti sídla žalobce, správce daně neměl žádných pochyb. Tyto listiny a nové skutečnosti žalobce rozhodně v rámci řízení na základě přihlášky k DPH ze dne 4. 11. 2015 předložit nemohl. Žalobce je přesvědčen, že postupoval správně, kdy podal novou přihlášku, neboť má za to, že jeho přihláška projednávaná v daném řízení nelze považovat za totožnou přihlášku k DPH ze dne 4. 11. 2015, neboť žalobce splnění zákonem stanovených kritérií prokazuje zcela jinými důkazními prostředky, a to skutečnostmi, které v rámci své úřední činnosti zjistil sám správce daně. Pokud by však mělo být posuzováno, zda žalobce měl raději podat návrh na obnovu registračního řízení, má žalobce za to, že sám správce daně měl případně rozhodnout o obnově řízení, neboť to byl právě on, který zjistil rozhodné skutečnosti pro registraci k DPH. A měl tak učinit ihned po zjištění těchto faktů. Stejně tak mohl případně žalobcem podanou přihlášku vyhodnotit za návrh na obnovu dříve rozhodnutého registračního řízení. Namísto toho žalovaný stejně jako prvoinstanční správce daně však nezákonně zakrývá oči před zjištěnými fakty a nadále protizákonně brání žalobci v registraci k DPH.
3. Žalobce je přesvědčen, že sám správce daně měl v okamžiku, kdy z vlastního šetření učinil závěr, že daňový subjekt ke dni 31. 10. 2015 překročil zákonem stanovený obrat, a sám stanovil den, kdy daňový subjekt překročil zákonem stanovený obrat, čímž se ze zákona stal plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen DPH), měl rozhodnutou o registraci žalobce k DPH. Datum zjištěné správcem daně stran překročení zákonem stanoveného obratu stejně jako částka, jsou totožné s údaji a tvrzeními, které daňový subjekt uvedl ve své přihlášce. Podáním nové přihlášky daňový subjekt toliko splnil svoji povinnost ze zákona. Dost těžko se může jednat o totožné již jednou učiněné podání, pokud v daňovém spise jsou nové jednoznačné důkazy prokazující splnění zákonem stanovených podmínek, za kterých se daňový subjekt stane plátcem DPH. Navíc tato fakta zjistil sám správce daně svojí vlastní činností. Vznik plátcovství DPH nelze u daňového subjektu ignorovat. Navíc se jedná o skutečnosti vzniklé až poté, co v rámci první přihlášky žalobce k DPH ze dne 4. 11. 2015 bylo pravomocně rozhodnuto a tyto skutečnosti zjistil sám správce daně při

výkonu správy daní. Žalobce je přesvědčen, že naplnil veškerá zákonná kritéria, aby se z něj ze zákona stal plátce DPH. Žalobce má bez pochyb sídlo v tuzemsku a jeho obrat za nejvýše 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců přesáhl ke dni 31. 10. 2015 požadovaných 1.000.000 Kč. Tyto skutečnosti si správce daně sám ověřil a s tvrzeními žalobce se ztotožnil. Žalobce trvá na svém stanovisku, že se plátcem DPH stal ze zákona, tj. splněním zákonem stanovených podmínek, přičemž že tyto podmínky byly splněny, si správce daně ověřil vlastní činností a s tvrzením žalobce se ztotožnil. Žalobce má za to, že je irrelevantní, pokud byla jeho přihláška k registraci k DPH ze dne 4. 11. 2015, č. j. 1966248/15/2215-40511-503508 dříve zamítnuta a dosud se vede řízení, zda postup správce daně byl zákonný. V první řadě šetření správce daně v daném případě byla činěna až po vydání napadeného rozhodnutí stran přihlášky ze dne 4. 11. 2015, č. j. 1966248/15/2215-40511-503508, v druhé řadě však je naprosto esenciální, že bylo zjištěno, že žalobce naplnil zákonné podmínky a stal se plátcem DPH ze zákona. Je povinností správce daně za těchto podmínek žalobce zaregistrovat. Protože byly naplněny zákonné podmínky, správce daně měl rozhodnout o registraci k DPH z moci úřední, a to i bez další přihlášky žalobce ihned po zjištění naplnění litery zákona. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že registrace je toliko formálním osvědčením. Žalobce plně odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 Afs 35/2013, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8 Afs 59/2013 či rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2007, č. j. 5 Afs 101/2006-178, ze kterých plyne, že registrační povinnost je otázkou pouze evidenční, že v případě naplnění zákonných podmínek se daňový subjekt stává ze zákona, a v tomto ohledu není ani relevantní, zda je zaregistrován či nikoliv. Pokud žalovaný ve svém rozhodnutí považuje výše specifikovaná rozhodnutí za irrelevantní, pak má žalobce za to, že pro dané řízení není zásadní totožnost skutkových okolností, která ve výše citovaných rozhodnutích jsou různá, ale přístup a právní hodnocení registračního řízení, které je nikoliv konstitutivním, ale deklaratorním typem řízení. Navíc je nutno zdůraznit zásadu fakticity ovládající registraci k DPH, že není podstatné, zde bylo o registraci rozhodnuto, ale zda byly splněny zákonné podmínky pro vznik povinnosti být plátcem DPH. U žalobce o těchto skutečnostech není pochyb. Nemá o nich pochyb ani prvoinstanční správce daně, který v daňovém spise osvědčil zákonem předpokládané podmínky pro vznik plátcovství, tj. překročení zákonem stanoveného obratu a ověřil, že žalobce má na území ČR skutečné sídlo. Pro žalobce z nepochopitelných důvodů, však žalovaný a prvoinstanční správce daně odmítají jej zaregistrovat k DPH, byť je jasné, že zákonné podmínky pro vznik plátcovství k DPH byly naplněny.

4. Žalovaný tak nemůže ignorovat, že daňový subjekt naplnil veškeré zákonné podmínky a překročením zákonem stanoveného obratu se stal plátcem DPH. Žalobce je přesvědčen, že naplnil veškerá zákonná kritéria, aby se z něj ze zákona stal plátce DPH. Žalobce má bez pochyb sídlo v tuzemsku a jeho obrat za nejvýše 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců přesáhl 1.000.000 Kč. Tyto podmínky byly osvědčeny přímo správcem daně. Žalobce trvá na svém stanovisku, že se plátcem DPH stal ze zákona a registrace je toliko formálním osvědčením. Žalobce řádně podal přihlášku k registraci, jak mu stanovuje zákon. Rozhodnutí soudu stejně jako postup žalovaného žalobce vrhá do naprosté právní nejistoty. Žalovaný si v rozporu se zákonem nevšímá naplnění zákonných ustanovení o vzniku plátcovství k DPH a znemožňuje žalobci plnit jeho povinnosti ze zákona. Žalobce se de facto dostává do patové situace, kdy na jednu stranu může být sankcionován za neplnění povinnosti plátce DPH a na stranu druhou jej žalovaný odmítá

řádně zaregistrovat a v plnění jeho zákonných povinností mu brání.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný úvodem vyjádření konstatoval, že žalobní námitky de facto korespondují s námitkami obsaženými v odvolání žalobce a opakují tak jeho argumentaci jako odvolatele. Žalovaný konstatuje, že se s odvolacími námitkami v plném rozsahu vypořádal již v rámci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde podal dostatečné zdůvodnění svého právního závěru, podepřeného příslušnými ustanoveními jak procesně-právní, tak i hmotně-právní daňové normy včetně související judikatury vztahující se k vydání rozhodnutí o zastavení řízení přihlášky k registraci k DPH podle § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Žalovaný postupoval v souladu s úpravou daňového řádu, ZDPH a judikaturou a vypořádal se se všemi odvolacími námitkami (body [27] až [35] rozhodnutí o odvolání). Žalovaný proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž shrnul dopadající právní úpravu (body [13] až [22] rozhodnutí o odvolání) a veškeré relevantní skutečnosti (body [23] až [36] rozhodnutí o odvolání).
6. Žalovaný uvádí, že nesouhlasí s názorem žalobce, že správce daně nevzal v pozdějším registračním řízení v potaz nové důkazy. K uvedené námitce se žalovaný již podrobně vyjadřoval v bodech [27] až [29] rozhodnutí o odvolání. Žalovaný především zcela odmítá názor žalobce, že se v pozdějším registračním řízení na základě přihlášky ze dne 6. 3. 2017 jedná o nové důkazy, které žalobce v řízení na základě přihlášky ze dne 4. 11. 2015 předložit nemohl. Žalobce v rámci řízení o prvotní přihlášce ze dne 4. 11. 2015 řádně nereagoval na výzvu správce daně k odstranění pochybností, když nedoložil svá tvrzení ohledně překročení zákonného obratu v rozhodném období. Přes opakovanou žádost správce daně žalobce ani dodatečně nepředložil žádné důkazy prokazující dosažení uvedeného obratu, i když mu bylo umožněno, aby tyto zaslal správci daně datovou schránkou. Kopie dokladů, které žalobce předložil v odvolacím řízení, bez dalšího neprokázaly uskutečnění zdanitelného plnění. NSS k tomuto uzavřel (viz odst. [26] rozhodnutí NSS č. j. 7 Afs 76/2017 - 43 ze dne 14. 3. 2018): *„Pokud jde o tyto doklady, zdejší soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že tyto bez dalšího neprokazují faktické uskutečnění zdanitelných plnění. Kniha vystavených faktur je toliko přehledem vystavených faktur, jež sama o sobě nemůže tyto účetní doklady nahradit. Detaily bankovních výpisů a příjmové pokladní doklady obsahují pouze částku a označení subjektů, od nichž byly platby přijaty. Účel platby na nich ale uveden není, obsahují pouze odkaz na čísla faktur uvedených v knize vystavených faktur. Tyto doklady pouze prokazují, že stěžovatel obdržel platby v určité výši od různých subjektů, ale již neprokazují, zda se jednalo o úplatu za uskutečněná plnění podle § 4a zákona o DPH, kde je stanoven způsob výpočtu obratu. Ne všechny úplaty se totiž do obratu zahrnují. Závěr krajského soudu, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno, když neprokázal, že skutečně dosáhl zákonem stanoveného obratu rozhodného pro registraci k DPH, je proto správný. Nedoložil totiž důkazní prostředky, jimiž by prokázal, že k 31. 10. 2015 dosáhl za nejbližších 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců obratu ve výši 1 004 211 Kč, jak uvedl v přihlášce k registraci k DPH ze dne 4. 11. 2015.“* Citovaným rozhodnutím NSS tak bylo rozhodnuto, že žalobce v řízení o přihlášce k DPH ze dne 4. 11. 2015 neunesl břemeno důkazní za prokázání jím tvrzených skutečností, neboť neprokázal, že k datu 31. 10. 2015 skutečně dosáhl zákonem stanoveného obratu rozhodného pro registraci k DPH. Účetní doklady a daňová evidence týkající se roku

2015, které žalobce předložil správci daně až na místním šetření dne 8. 11. 2016, nemohou být považovány za nové důkazy ve smyslu § 117 daňového řádu, neboť byly žalobci známy v době, kdy podal přihlášku k registraci k DPH ze dne 4. 11. 2015 a po celou dobu rozhodování správních orgánů o této přihlášce. Žalovaný tvrdí, že ani v tomto posuzovaném případě nemohou být dodatečně předložené účetní doklady a daňová evidence týkající se roku 2015 považovány za nové důkazy, neboť žalobce je měl ve své dispozici a mohl je též předložit a uplatnit v původním řízení. Žalovaný uvádí, že i v tomto posuzovaném případě žalobce předložené účetní doklady a daňovou evidenci týkající se roku 2015 sám vyhotovil, měl je k dispozici. Skutečnost, že žalobce jejich dodání správci daně v původním registračním řízení přislíbil, ale nedovezl je, svědčí tak i v tomto případě o zavinění žalobce. Žalovaný tak má za jednoznačně prokázané, žalobce k přihlášce ze dne 6. 3. 2017 nepředložil žádné nové důkazy, které nemohly být bez jeho zavinění uplatněny v řízení již dříve, tzn. v řízení o přihlášce ze dne 4. 11. 2015, a proto tvrdí, že správce daně nemohl zmocí úřední rozhodnout o obnově řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

7. Žalovaný dále uvádí, že uvádí, že v přihlášce k DPH ze dne 6. 3. 2017 žalobce uvedl stejné rozhodné období nejbližších 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců bezprostředně předcházejících stejnému rozhodnému dni pro povinnost zákonné registrace k DPH, tj. ke dni 31. 10. 2015, jako v přihlášce ze dne 4. 11. 2015. O přihlášce žalobce k DPH ze dne 4. 11. 2011 rozhodl správce daně rozhodnutím č. j. 2082572/15/2215-40511-303508 ze dne 28. 12. 2015, kterým žádost zamítl. Prvostupňové rozhodnutí správce daně potvrdil žalovaný v odvolacím řízení a následně Krajský soud v Českých Budějovicích zamítnutím správní žaloby žalobce a NSS zamítnutím jeho kasační stížnosti. Ze spisového materiálu vyplývá, že v přihlášce k DPH ze dne 6. 3. 2017 žalobce uvedl jako důvod registrace § 6 ZDPH, částku obratu za nejbližších 12 předcházejících po sobě jdoucích měsíců ve výši 1.004.277 Kč a datum rozhodného dne pro povinnost zákonné registrace 31. 10. 2015. V přihlášce k DPH ze dne 4. 11. 2015 žalobce uvedl jako důvod registrace též § 6 ZDPH, částku obratu za nejbližších 12 předcházejících po sobě jdoucích měsíců ve výši 1 004 277 Kč a datum rozhodného dne pro povinnost zákonné registrace 31. 10. 2015. Žalovaný má za jednoznačně prokázané, že žalobce podal přihlášku k DPH ze dne 6. 3. 2017 shodnou s přihláškou již podanou dne 4. 11. 2015 u Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, o které již bylo pravomocně rozhodnuto dne 28. 12. 2015. Důvodem pro zastavení řízení je (mimo jiné) překážka věci rozhodnuté. V § 101 odst. 4 daňového řádu se výslovně stanoví, že přiznat stejné právo nebo uložit stejnou povinnost lze ze stejného důvodu témuž příjemci rozhodnutí pouze jednou. Touto otázkou se správce daně musí primárně zabývat vždy při zahájení řízení, a pokud je překážka věci rozhodnuté (res iudicata) dána, nelze řízení zahájit. Zjistí-li správce daně tuto překážku až kdykoli v průběhu řízení, řízení v takovém případě musí zastavit a nelze v něm pokračovat. Dle názoru žalovaného správce daně správně aplikoval § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu, tj. řízení zastavil z důvodu, že bylo učiněno podání ve věci, o níž již bylo pravomocně rozhodnuto, přičemž nešlo o rozhodnutí o zastavení řízení prozatímní nebo předběžné povahy. Žalovaný proto tvrdí, že námitka žalobce je nedůvodná. S žalobcem citovanou judikaturou se žalovaný již podrobně vypořádal v bodech [33] až [35] rozhodnutí o odvolání, na které tímto pro stručnost odkazuje. Žalovaný naprosto odmítá námitku žalobce, že žalobci brání v plnění jeho zákonných povinností a v řádné registraci k DPH. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že to byl právě žalobce, jež nedostal svým zákonným povinnostem v registračním řízení o přihlášce ze dne 4. 11. 2015, neboť řádně nereagoval na výzvu správce daně k prokázání jím tvrzených skutečností. Správce daně a žalovaný pak

posuzovali splnění zákonných podmínek pro vznik plátcovství k DPH právě proto, že jim tuto povinnost zákon ukládá, a nikoliv proto, aby žalobci bránili v registraci k DPH a plnění jeho zákonných povinností, jak se žalobce mylně domnívá. K uvedenému pak žalovaný ještě doplňuje, že pokud by žalobce požádal o registraci k DPH k jinému datu za jiné rozhodné období, překážka věci pravomocně rozhodnuté by odpadla, ale žalobce tak neučinil. Žalovaný se proto na základě jemu dostupných údajů domnívá, že žalobce po datu 31. 10. 2015 zákonem stanovenou výši obratu pro registraci plátce dle § 6 ZDPH nepřekročil. Správce daně prověřil, že žalobce od prosince 2015 podával každý měsíc přiznání k DPH, přičemž tato nebyla vyměřena. V předmětných daňových přiznáních byly vykázány velmi malé částky uskutečněných plnění, na základě kterých lze usuzovat, že od prosince 2015 do března 2018 žalobce nepřekročil obrat dle § 6 ZDPH.

IV.

Replika žalobce

8. V replice žalobce shrnul svou dosavadní argumentaci.

V.

Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.
10. Předmětem sporu mezi stranami je v první řadě otázka, zda prvoinstanční orgán postupoval zákonným způsobem, když zastavil řízení o přihlášce žalobce k registraci k DPH ze dne 6. 3. 2017 podle § 106 odst. 1 písm. d) daňového řádu, který stanoví, že „*správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže bylo učiněno podání ve věci, o níž již bylo pravomocně rozhodnuto, nejde-li o rozhodnutí prozatímní nebo předběžné povahy.*“ Žalobce se shora uvedenou přihláškou domáhal registrace k DPH ke dni 31. 10. 2015, neboť tvrdil, že jeho obrat v období od ledna do října 2015 převýšil 1.000.000 Kč. Zároveň platí, že jiná přihláška žalobce k registraci k DPH za stejné časové období (tj. k 31. 10. 2015) ze dne 4. 11. 2015, byla rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 7. 2016, č. j. 29963/16/5300-21441-711972 pravomocně zamítnuta, neboť žalobce přes výzvu neprokázal naplnění podmínek pro provedení registrace k DPH za dané období. Zákonost tohoto závěru pak byla shledána i správními soudy (konkrétně rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 2. 2017, č. j. 50 Af 16/2016 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 7 Afs 76/2017 – 43).
11. Již z právě uvedeného shrnutí skutkového stavu vyplývá, že se soud nemůže ztotožnit s námitkou žalobce opírající se o tvrzení, že by přihláška ze dne 6. 3. 2017 byla odlišná od přihlášky z roku 2015. Ve shodě se správními orgány tyto přihlášky naopak soud shledává zcela totožné – jsou podané stejnou osobou (žalobcem) a mají shodně vymezený předmět (tj. žádost o registraci k DPH za období roku 2015 podpořenou naprosto totožnými částkami obratu za jednotlivé kalendářní měsíce). Nelze souhlasit s argumentací žalobce, že napadené rozhodnutí představuje překážku rozvoje jeho podnikání – nejedná se totiž o absolutní překážku registrace žalobce k DPH, pokud žalobce podá novou přihlášku za jiné časové období a v ní dostojí zákonem stanoveným požadavkům, bude správcem daně zaregistrován. Za období roku 2015 byl žalobci v řízení o jeho předcházející žádosti

poskytnut dostatečný prostor k prokázání naplnění podmínek pro registraci k DPH (viz shora citované rozsudky správních soudů), žalobce tak přes výzvu správce daně neučinil, není proto možné jeho pochybení spočívající v nepředložení relevantních důkazních prostředků odstranit jednoduše tak, že bez dalšího podá novou žádost stejného obsahu a v ní odkáže další důkazy dříve nepředložené. Právní moc zamítavého rozhodnutí v tomto případě slouží k nastolení právní jistoty a brání možnému opakovanému (a ničím nelimitovanému) podávání žádostí ze strany žalobce za totožné časové období.

12. Právě uvedené by se jistě neaplikovalo na případné skutečnosti a důkazy spadající pod hypotézu obnovy řízení. Podle § 117 odst. písm. a) daňového řádu platí, že *„řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.“* Za takové situace (tj. pokud by se jednalo o skutečnosti a důkazy, které žalobce uplatnit v původním řízení nemohl) by žalobce byl oprávněn obnovu řízení požadovat. Soud se v této souvislosti vyjadřuje v hypotetické rovině, neboť z návrhu na zahájení řízení (příhlášky ze dne 6. 3. 2017) a ostatně i z podané žaloby jasně vyplývá, že žalobce trvá na tom, že podává nový (odlišný) návrh a trvá na jeho projednání, na což správní orgány reagovaly zastavením řízení, tedy učinily závěr, který soud plně aprobuje. Pokud by se snad žalobce domníval, že obsahem příhlášky ze dne 6. 3. 2017 byl i návrh na obnovu řízení podle § 117 daňového řádu a o části předmětu řízení nebylo dosud rozhodnuto, necht' se brání žalobou na ochranu před nečinností. Tato skutečnosti ovšem nevypovídá nic o zákonnosti či nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
13. Žalobou dále prostupuje polemika týkající se povinnosti správních orgánů zahájit obnovu řízení z moci úřední, pokud ony samy zjistí důvody obsažené v § 117 daňového řádu, resp. povinnosti provést registraci žalobce z úřední povinnosti ve smyslu § 129 odst. 3 daňového řádu. K tomu soud uvádí, že žalobce nemá subjektivní právo na to, aby řízení z moci úřední bylo zahájeno, nemohl být proto postupem žalovaného, spočívajícím v nezahájení řízení z moci úřední, na neexistujícím právu zkrácen, a proto soud tuto polemiku nemohl shledat za důvodnou.

VI.

Rozhodnutí soudu

14. Soud neshledal žalobkyní uvedený žalobních bod důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení

15. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. března 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu